

А. Страшимировъ

Малкитѣ туристи.

Розовата долина.

Физическитѣ мжки не сж кой знае какво: човѣкъ е поносливъ, много поносливъ. Ето, презъ нощта въ Старо-Загорскитѣ бани азъ мислѣхъ, че не ще осъмна: — болѣха отъ студъ всичкитѣ ми стави! А щомъ отключиха банитѣ сутринята, хвърлихме се въ „хауза“ и . . . сѣкашъ нищо не е било! Мѣтахме се пакъ и се гуркахме въ горещата вода, а после крещѣхме, като гжски, за да кънти банята, и на край ударихме на пѣсни. . .

Съ една дума, изкжпахме се здравата! И като си купихме сухоежбина, ха, пакъ изъ Срѣдна гора на северъ — къмъ Розовата долина. Хубава планина, хей! Слънчева е, съ открито небе, — не е като оная тъмна Стара планина между Варна и Бургасъ.

Но трѣбва да си призная, азъ не се радвахъ на тази хубава планина: — сърдцето ми трѣпкаше нетърпеливо, — чакахъ да видя отъ нѣкжде Розовата долина.

А като я съзрѣхъ най-после, веднага я забравихъ! Защото задъ нея тукъ се дига такава планина, каквато нѣма и при Сливенъ!

Да, при Сливенъ българската „майка Стара планина“ открива широко своитѣ пазви, притегля ви и диша въ самото ви лице като обичливъ Господъ-Саваотъ. А тука, задъ Розовата долина — кжде!